

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Idy Hanzelovej, v právnej veci žalobcu: **D. Z. P., a.s.**, E., zastúpená: *A., spol. s r.o., B.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/221/10941-61402/2008/990390-r zo dňa 25.07.2008, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/197/2008-90 zo dňa 29.01.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/197/2008-90 zo dňa 29. januára 2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/221/10941-61402/2008/990390-r zo dňa 25. júla 2008 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 500/230/9724/08/Adač zo dňa 11. apríla 2008 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 250j ods. 3 OSP a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 132,39 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet spoločnosti A., spol. s r.o., B.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave č.k. 1S/197/2008-90 zo dňa 29.01.2009 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/10941-61402/2008/990390-r zo dňa 25.07.2008, ktorým potvrdil

rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty (ďalej len správca dane) č. 500/230/9724/08/Adač zo dňa 11.04.2008, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi za zdaňovacie obdobie od 01.10.2005 do 31.12.2005 – rozdiel dane z príjmu právnických osôb za rok 2005 vo výške 9 055 675,-- Sk, keďže správca dane žalobcovi za uvedené zdaňovacie obdobie znížil daňovú stratu zo sumy 594 517 279,-- Sk na 0,-- Sk a určil základ dane 47 661 448,-- Sk, keďže pri tvorbe opravných položiek k pohľadávkam pri dodržaní zásady opatrnosti, ktorú účtovným jednotkám stanovuje zákon o účtovníctve, sa musia brať do úvahy všetky riziká, straty a znehodnotenia. Až po pozitívnom vyhodnotení dostupných informácií o rizikových pohľadávkach, je možné pristúpiť k rozpusteniu opravných položiek. Žalobca rozpustil opravné položky dňa 31.12.2005 a zároveň v ten istý deň vytvoril k tým istým pohľadávkam opravné položky. Postup žalobcu nenasvedčuje tomu, že pri vyhodnocovaní rizík postupoval v zmysle ustanovení zákona o účtovníctve a zásady opatrnosti pri posudzovaní rizík, strát a znehodnotenia pohľadávok. Žalobca v žalobe uviedol, že kľúčovou otázkou výkladu ustanovenia § 26 ods. 3 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu je, či zdravotná poisťovňa môže náklady na tvorbu opravných položiek k pohľadávkam, ktoré na ňu prešli z doterajšej zdravotnej poisťovne v procese transformácie na akciovú spoločnosť, zahrnúť do svojich daňových výdavkov.

Krajský súd v Bratislave z ustanovení zákona o dani z príjmov, najmä z § 20 ods. 3, § 20 ods. 19 a § 52 ods. 51 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov ustálil, že žalobca nemal tvoriť opravné položky k pohľadávkam, ktoré na neho prešli z doterajšej zdravotnej poisťovne v procese transformácie vzhľadom na to, že opravné položky k pohľadávkam už boli vytvorené v doterajšej zdravotnej poisťovni. Zrušenie celkového objemu opravných položiek a ich opätovné vytvorenie nie je možné zdôvodňovať verným zobrazením výsledku hospodárenia, nakoľko toto verné zobrazenie výsledkov hospodárenia malo byť v tomto prípade vykonané prostredníctvom analytickej evidencie k príslušným účtom opravných položiek a nie vykonaním účtovnej operácie v rozpore s ustanoveniami zákona o účtovníctve. Opätovným vytvorením opravných položiek bol základ dane neoprávnene znížený o výšku týchto novovytvorených opravných položiek. Uvedené vyplýva z § 52 ods. 51 zákona o dani z príjmov, podľa ktorého sa do základu dane zdravotnej poisťovne nezahrňa rozpustenie opravných položiek, ktoré boli vytvorené pred vznikom zdravotnej poisťovne. Rovnako by súčasťou základu dane nebol ani náklad z titulu tvorby opravných položiek, pretože by sa o tvorbe opravných položiek neúčtovalo. Z uvedeného je zrejmé, že z dôvodu nesprávneho účtovania opravných položiek bol základ dane neodôvodnene znížený o sumu zodpovedajúcu výške novovytvorených opravných položiek oproti základu dane, ktorý by bol vyčíslený, keby sa opravné položky účtovali v súlade so zákonom o účtovníctve a postupmi účtovania pre poisťovne. Žalobca pri zistení zníženej hodnoty prevzatých pohľadávok mal postupovať podľa platných predpisov a dotvoriť už vytvorené opravné položky k týmto pohľadávkam. Tvorbu opravných položiek je potom možné v súlade s ustanovením § 20 ods. 19 zákona o dani z príjmov zahrnúť do daňových výdavkov. Výšku a rozsah ustanovuje všeobecne záväzný právny predpis Ministerstva zdravotníctva SR.

Krajský súd vyslovil názor, že správca dane postupoval správne, keď vydal dodatočný platobný výmer, podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorým vyrubil rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie od 01.10.2005 do 31.12.2005 v sume 9 055 675,-- Sk.

Vzhľadom na uvedené sa súd nestotožnil s námietkami a právnym názorom žalobcu uvedeným v žalobe a pretože nezistil ani také vady konania, ktoré by mohli mať z procesného hľadiska vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom a žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP, a preto žalobca navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.01.2009, č.k. 1S/197/2008-90 podľa ustanovenia § 220 OSP zmenil a rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/221/10941-61402/2008/990390-r zo dňa 25.07.2008 a dodatočný platobný výmer Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty číslo 500/230/9724/08/Adač zo dňa 11.04.2008 zrušil, vrátil vec Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odvolateľ poukázal na zásadu opatrnosti a gramatický výklad ustanovenia § 26 ods. 3 tretej vety za bodkočiarkou zákona o účtovníctve uvádzajúc, že zásada opatrnosti sa uplatňuje pri oceňovaní majetku v rámci zostavenia účtovnej závierky a to ku dňu, ktorému sa táto účtovná závierka zostavuje. Zohľadňuje predpokladané riziká straty, ktoré sa týkajú majetku a záväzkov a ktoré sú známe ku dňu zostavenia účtovnej závierky. Zníženie hodnoty sa musí zohľadniť vždy bez ohľadu na to, či výsledkom hospodárenia za účtovné obdobie je zisk alebo strata.

Zákonodarca však v tomto ustanovení nevyjadril explicitne, že zánik rizika má byť jediným prípustným dôvodom na zrušenie vytvorených opravných položiek. Ak by tak chcel urobiť, mohol v ust. § 26 ods. 3 tretia veta za bodkočiarkou zákona o účtovníctve použiť slovo „len“ alebo iné slovo podobného významu (predmetné ustanovenie by potom znelo nasledovne: „tieto opravné položky sa zrušia, len ak zanikne riziko, na ktoré boli vytvorené“). Z uvedeného vyplýva, že adekvátnym (doslovným) gramatickým výkladom ust. § 26 ods. 3 tretia veta za bodkočiarkou zákona o účtovníctve možno dospieť k záveru, že toto ustanovenie neobsahuje taxatívny výpočet dôvodov na zrušenie opravných položiek, ale len jeden obligatórny dôvod na takýto postup. To znamená, že v prípade zániku rizika, na ktoré boli opravné položky vytvorené, je účtovná jednotka povinná tieto opravné položky zrušiť, ale môže tak urobiť aj z iných dôvodov (samozrejme, len ak dodrží zásadu verného a pravdivého zobrazenia). Akýkoľvek iný význam prisúdený posudzovanému ustanoveniu zákona o účtovníctve by už musel byť výsledkom použitia extenzívneho (rozširujúceho) výkladu.

Ako uviedol aj žalovaný v odôvodnení rozhodnutia žalovaného (str. 9) a ako vyplýva aj z dôvodovej správy k návrhu zákona o účtovníctve, ustanovenie § 26 ods. 3 zákona o účtovníctve má svoj pôvod v článku 39 ods. 1 Štvrtej smernice Rady č. 78/660/EHS z 25. júla 1978 o ročnej účtovnej závierke niektorých typov spoločností, vychádzajúc z článku 54 ods. 3 písm. g/ zmluvy (ďalej „štvrtá smernica“). To znamená, že ust. § 26 ods. 3 zákona o účtovníctve je potrebné vykladať tak, aby bolo v súlade s článkom 39 ods. 1 Štvrtej smernice a v pochybnostiach tiež tak, že transponovaný článok 39 ods. 1 Štvrtej smernice obsahovo neprekračuje.

Článok 39 ods. 1 Štvrtej smernice upravuje nasledovné pravidlá pre oceňovanie obežného majetku, ktorého súčasťou sú aj pohľadávky:

- a) Obežný majetok sa musí oceniť obstarávacími alebo výrobnými nákladmi bez toho, aby tým boli dotknuté ustanovenia písmen b/ a c/.
- b) K predmetom obežného majetku možno vykonať oprávky s cieľom dať týmto aktívam nižšiu trhovú hodnotu alebo v osobitných prípadoch inú nižšiu hodnotu, ktorá im patrí ku dňu závierky.
- c) Členské štáty môžu povoliť mimoriadne oprávky, pokiaľ sú potrebné na základe primeraného obchodného odhadu, aby sa vylúčilo, že by sa v blízkej budúcnosti muselo ocenenie týchto položiek meniť v dôsledku kolísania hodnoty. Výška týchto oprávok sa musí samostatne uviesť vo výkaze ziskov a strát alebo v poznámkach.
- d) Ocenenie na nižšiu hodnotu uvedené v písmenách b/ a c/ sa nesmie zachovať, ak dôvody na jeho existenciu už pominuli.
- e) Ak pri predmetoch obežného majetku boli vykonané mimoriadne oprávky len na účely daňových predpisov, výška a dôvody oprávok musia byť uvedené v poznámkach.

Odvolateľ ďalej uviedol, poukazujúc na článok 1 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej len Ústava SR, že ak právna norma obsiahnutá v ustanovení zákona nie je formulovaná jednoznačne a pre jej adresáta nie je dostatočne zrozumiteľná potom v súlade s článkom 152 ods. 4 Ústavy SR, jej obsah nie je s obsahom princípu právneho štátu, vyjadreným v článku 1 Ústavy SR (PL.ÚS 19/18). Poukazujúc na uvedené, pokiaľ by bol v danom prípade mysliteľný širší výklad ustanovenia § 26 ods. 3 tretia veta za bodkočiarkou zákona o účtovníctve tak, že toto ustanovenie neumožňuje zrušiť opravné položky z iného dôvodu, než je zánik rizika, na ktoré boli vytvorené, takýto výklad by bol v rozpore so zásadou zákazu neprimerane rozširujúceho výkladu verejnoprávnych noriem. Pochybnosti pri výklade posudzovaného ustanovenia nútia orgány verejnej moci v súlade so zásadou in dubio mitius postupovať voči účtovným jednotkám miernejšie a toto ustanovenie vykladať tak, že v prípade zániku rizika, na ktoré boli opravné položky vytvorené, sú účtovné jednotky povinné opravné položky zrušiť, čo však nevylučuje zrušenie z iného dôvodu.

Napriek skutočnosti, že výnos súvisiaci s pohľadávkou nebol zdanený doterajšou zdravotnou poisťovňou, zákonodarca zákonom č. 660/2005 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal aj zákon o dani z príjmov, transformovaný zdravotným poisťovníam explicitne umožnil (ustanovenie § 19 ods. 3 písm. f/, § 20 ods. 2 písm. f/, § 20 ods. 17 a § 20 ods. 19 zákona

o dani z príjmov a ustanovenie § 3 a § 4 vyhlášky ministerstva zdravotníctva č. 161/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje rozsah a výška tvorby technických rezerv a opravných položiek pohľadávkam, ktoré je možné zahrnúť do daňových výdavkov zdravotných poisťovní, ďalej vyhláška MZ), aby tvorbu opravných položiek k pohľadávkam, ktoré na ne prešli z doterajších zdravotných poisťovní zahrnuli do svojich daňovo uznaných nákladov. Zákonodarca uvedenou novelou zároveň transformovaným zdravotným poisťovňam umožnil do základu nezahrnúť rozpustenie opravných položiek k pohľadávkam vytvoreným doterajšími zdravotnými poisťovňami (§ 52 ods. 51 zákona o dani z príjmov).

Odvolaateľ ďalej poukázal na poznámku pod čiarou k odkazu č. 93a/, na ktoré sa odvoláva ustanovenie § 20 ods. 17 zákona o dani z príjmov, podľa ktorého z opravných položiek vytváraných zdravotnými poisťovňami 93a/ vymedzuje tie opravné položky, ktorých tvorba je daňovým výdavkom a špecifikáciou pohľadávok, ku ktorým sa opravné položky tvoria. Uviedol, že poznámka pod čiarou k poznámke č. 93a/ pritom znie nasledovne „§ 2 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov“.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z. v znení účinnom pri podaní daňového priznania za zdaňovacie obdobie končiace dňom 31.12.2005 znie takto: „Zdravotná poisťovňa je akciová spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky založená na účely verejného zdravotného poistenia, ktorá vykonáva verejné zdravotné poistenie na základe povolenia na vykonávanie verejného zdravotného poistenia“.

Podľa § 20 ods. 19 zákona o dani z príjmov tvorbu opravných položiek k pohľadávkam podľa ods. 17 možno zahrnúť do daňových výdavkov v rozsahu a do výšky ustanovenej všeobecným právnym predpisom, ktorý vydá ministerstvo zdravotníctva, najviac však do 100% menovitej hodnoty pohľadávky bez jej príslušenstva. Všeobecne záväzným právnym predpisom uvedeným v § 20 ods. 19 zákona o dani z príjmov je vyhláška ministerstva zdravotníctva zákon č. 161/2006 Z.z.

Odvolaateľ na záver odvolania zdôraznil:

1. Ustanovenie § 26 ods. 3 zákona o účtovníctve umožňuje účtovnej jednotke zrušiť vytvorené opravné položky aj z iného dôvodu, ako je zánik rizika, na ktoré boli vytvorené, ak to nebude v rozpore so zásadou verného a pravdivého zobrazenia. Žalobca postupoval v súlade s týmto ustanovením zákona o účtovníctve, keď ku dňu 31.12.2005 rozpustil v prospech účtovných výnosov opravné položky vytvorené na pohľadávky, ktoré na neho prešli z doterajšej zdravotnej poisťovne v rámci procesu transformácie na akciovú spoločnosť, a následne, po preskúmaní hodnoty pohľadávok, opätovne tieto opravné položky k tomu istému dňu vytvoril na ľarchu účtovných nákladov. Takýto postup totiž nebol v rozpore so zásadou verného a pravdivého zobrazenia, ani so zásadou opatrnosti
2. Ustanovenia § 20 ods. 2 písm. f/, ods. 17 a ods. 19 umožňujú daňovníkovi, ktorým je zdravotná poisťovňa, aby zahrnul do svojich daňových výdavkov aj náklady na tvorbu

opravných položiek k pohľadávkam, ktoré na ňu prešli z doterajšej zdravotnej poisťovne v procese transformácie na akciovú spoločnosť. Žalobca postupoval v súlade s týmito ustanoveniami zákona o dani z príjmov, keď pri zisťovaní základu dane za zdaňovacie obdobie končiace dňom 31.12.2005 znížil výsledok hospodárenia o výnosy z rozpustenia opravných položiek k pohľadávkam, ktoré na neho prešli z doterajšej zdravotnej poisťovne pri jej transformácii na akciovú spoločnosť, a zahrnul náklady na tvorbu opravných položiek k týmto pohľadávkam do svojich daňových výdavkov.

3. Právny názor žalovaného, z ktorého vychádza rozhodnutie žalovaného, je v rozpore so závermi uvedenými v bodoch 1 a 2, a preto je tento právny názor nesprávny a rozhodnutie, ktoré z neho vychádza, nezákonné. Ak by žalovaný otázku týkajúcu sa rozpustenia a tvorby opravných položiek a otázku zahrnutia nákladov na tvorbu opravných položiek do daňových výdavkov posúdil v súlade so zákonom, nemohol by na základe odvolania žalobcu potvrdiť dodatočný platobný výmer.
4. Podobne aj právny názor správcu dane, z ktorého vychádza dodatočný platobný výmer, je v rozpore so záverom uvedeným v bode 1 a preto je tento právny názor nesprávny a dodatočný platobný výmer nezákonný. Ak by správca dane posúdil otázku týkajúcu sa rozpustenia a tvorby opravných položiek v súlade so zákonom, za zdaňovacie obdobie od 01.10.2005 do 31.12.2005 by žalobcovi nemohol znížiť daňovú stratu zo sumy 594 517 279,-- Sk na 0,-- Sk, určiť mu základ dane vo výške 47 661 448,-- Sk, a teda ani vyrubiť rozdiel dane z príjmov právnických osôb vo výške 9 055 675,-- Sk.
5. Právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, z ktorého vychádza napadnutý rozsudok, je taktiež nesprávne. Vyplýva to zo záverov uvedených v bodoch 1 a 2 a konkrétnejšie aj z toho, že rozpustenie a opätovná tvorba opravných položiek k pohľadávkam účtovnej jednotky uskutočnené ku dňu zostavenia účtovnej závierky nie je v rozpore so zásadou opatrnosti a že opätovná tvorba opravných položiek k pohľadávkam, ktoré na zdravotnú poisťovňu prešli z doterajšej zdravotnej poisťovne v procese transformácie, nemôže byť v rozpore so zákonom o dani z príjmov (keďže tento zákon nijakým spôsobom neupravuje podmienky tvorby opravných položiek k pohľadávkam, ale len podmienky zahrnutia nákladov na tvorbu takýchto opravných položiek do daňových výdavkov). Ak by súd prvého stupňa vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, nemohol by žalobu žalobcu zamietnuť, ale musel by rozhodnutie žalovaného aj dodatočný platobný výmer zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný tak, že má za to, že predmetné rozhodnutie odôvodnil dostatočne a vyčerpávajúco sa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe; v predmetnej veci zaslalo na Krajský súd v Bratislave vyjadrenie k žalobe č. I/221/16052-91424/2008/990390, v ktorom sa vysporiadalo s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe proti rozhodnutiu č. I/221/10941-61402/2008/990390-r zo dňa 25.07.2008 a stotožňuje sa so závermi Krajského súdu v Bratislave uvedenými v rozsudku č. 1S/197/2008-90 zo dňa 29.01.2009 v plnom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta prvá OSP a následne potom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku oznámené na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, a zrušil rozhodnutie žalovaného a správcu dane (§ 250j ods.2 písm. a/ OSP a § 250j ods.3 OSP) z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj z dôvodu, že preskúmané rozhodnutie správcu dane bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu.

Podľa § 26 ods. 3 veta druhá zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve, opravné položky sa vytvárajú pri prechodnom znížení hodnoty majetku; tieto opravné položky sa zrušia ak zanikne riziko, na ktoré boli vytvorené.

Zo znenia zákona č. 660/2005 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, s účinnosťou podľa čl. VI citovaného zákona od 01.01.2006, vyplýva, že zákon č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov bol pod č. 8 doplnený v § 52 o odseky 50 až 53, z ktorých § 52 ods. 51 znie takto „do základu dane zdravotnej poisťovne 93a/ sa nezahrňa čerpanie a rozpustenie rezerv opravných položiek, ktoré boli vytvorené pred vznikom zdravotnej poisťovne. 93a/“

S prihliadnutím na ustanovenie § 52 ods. 51 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov, ktoré nadobudlo účinnosť až 01.01.2006, podľa názoru odvolacieho súdu, nebolo možné uvedené ustanovenie zákona aplikovať na zdaňovacie obdobie 01.10.2005 do 31.12.2005, t.j. na zdaňovacie obdobie, ktoré predchádzalo nadobudnutiu účinnosti tohto zákona. Uvedené pochybenie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyhodnotil podľa § 250j ods. 3 OSP ako dôvod na zmenu rozsudku krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP, keďže rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu. Na posúdenie predmetného zdaňovacieho obdobia sú relevantné právne predpisy účinné v roku 2005, teda aj na obdobie 01.10.2005 do 31.12.2005. Následkom aplikácie neúčinného právneho predpisu daňové orgány nesprávne právne vec posúdili, keďže v tomto prípade neaplikovali zákon o dani z príjmov v znení účinnom do 31.12.2005, čo bolo ďalším dôvodom na zmenu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/197/2008-90 zo dňa 29.01.2009 a na zrušenie rozhodnutia žalovaného zo dňa 25.07.2008 a správcu dane zo dňa 11.04.2008 (§ 250j ods. 2 písm. a/ OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 224 ods. 1 a 2 OSP tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech

v odvolacom konaní priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania ako aj trov konania na súde prvého stupňa.

V tomto prípade bol rozsudok verejne vyhlásený dňa 21.01.2010. Súd termín vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli (§ 156 ods.3 OSP) ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk. Žalobca v lehote tri dni od vyhlásenia rozsudku súdu nepredložil vyčíslenie trov právneho zastúpenia (§ 151 ods. 1 veta druhá OSP), súd preto žalobcovi priznal na náhradu trovy tak, ako vyplývajú zo spisu ku dňu vyhlásenia rozsudku. O vyhlásení rozsudku bola aj dňa 25.01.2010 telefonicky informovaná asistentkou senátu 3S Najvyššieho súdu SR pracovníčka právneho zástupcu žalobcu Mgr. K., ktorá žiadala o nahliadnutie do súdneho spisu, a to v súvislosti s uvedenou žiadosťou žalobcu zo dňa 21.01.2010.

Súd priznal žalobcovi náhradu týchto trov: súdny poplatok za žalobu 2 000,-- Sk, t.j. 66,39 €, súdny poplatok za odvolanie 66 €, celkom **132,39 €**.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. januára 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková